

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **T. V.**, zastoupený Mgr. Mojmírem Přívarou, advokátem, se sídlem Kamenická 1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. září 2014, č. j. 2014/44987-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. dubna 2016, č. j. 1 Ad 39/2014 - 29,

takto:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. dubna 2016, č. j. 1 Ad 39/2014 - 29, a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10. září 2014, č. j. 2014/44987-421/1, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti celkem 21.456 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Mojmíra Přívary, advokáta, se sídlem Kamenická 1, Plzeň, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 28. května 2014, č. j. ABE-10673/2014-04/09, Úřad práce ČR, pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“), vyřadil podle § 30 odst. 2 písm. f), § 30 odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění,

žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, v níž byl od 10. října 2012, z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Maření součinnosti se měl žalobce dopustit tím, že se dne 12. března 2014 nedostavil ke stanovené schůzce na úřadu práce.

[2] Žalobce s vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání nesouhlasil a rozhodnutí úřadu práce se bránil odvoláním, ve kterém zejména uvedl, že se na schůzku nedostavil proto, že pobýval na několikaměsíčním jazykovém pobytu v Austrálii, o čemž úřad práce předem informoval prostřednictvím svého právního zástupce. V takovém případě podle žalobce nelze hovořit o maření součinnosti. Žalovaný však shledal odvolání žalobce nedůvodným a rozhodnutím označeným v návěti tohoto rozsudku je zamítl.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud uvedl, že podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti se maření součinnosti rozumí také nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů. Důvody, které je třeba považovat za vážné, přitom vymezuje ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Soukromý studijní pobyt žalobce v zahraničí ovšem podle soudu vážným důvodem ve smyslu citovaného ustanovení není, a proto je třeba vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání považovat za zákonné. Přerušením kontaktu s uchazečem o zaměstnání na více než tři měsíce by totiž podle městského soudu došlo k popření smyslu evidence uchazečů o zaměstnání, jelikož snaha zprostředkovat zaměstnání je zmařena, pokud uchazeč odcestuje do zahraničí na dlouhodobý pobyt. Vzhledem k tomu, že důvod zmeškání schůzky žalobcem nelze označit za vážný ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, předchozí omluva žalobce, že nebude dlouhodobě přítomen v ČR, není relevantní. Z uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná a zamítl ji.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve podrobně popsal dosavadní průběh řízení a uvedl celou řadu okolností předcházejících jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Stěžovatel označil jednání úřadu práce za účelové a upozornil, že úřad byl dlouhodobě nečinný v oblasti zprostředkování zaměstnání stěžovateli, neboť od května roku 2013 v podstatě neprovedl žádný úkon směřující k nalezení vhodného zaměstnání pro stěžovatele.

[6] Dále stěžovatel zdůraznil, že jeho pobyt v zahraničí nelze považovat za maření součinnosti. Stěžovatel se rozhodl vycestovat z České republiky, aby si zvýšil kvalifikaci a navázal kontakt s potenciálními zaměstnavateli v zahraničí, což nelze kvalifikovat jako maření součinnosti, nýbrž jako využití práva zabezpečit si zaměstnání v zahraničí ve smyslu § 11 zákona o zaměstnanosti. O tom všem navíc stěžovatel úřad práce včas informoval.

pokračování

[7] Stěžovatel označil za účelový postup úřadu práce, který stanovil datum schůzky v termínu pro stěžovatele nedostupném, o čemž musel úřad práce vědět. Ze strany úřadu práce se jednalo podle stěžovatele o šikanózní a nepřípustně formalistický výkon práva, zvláště s ohledem na skutečnost, že úřad práce řádně nevykonával své zákonné úkoly, tj. nezprostředkovával stěžovateli zaměstnání.

[8] Na závěr stěžovatel namítl, že úřad práce nedoručil pozvání na schůzku právnímu zástupci stěžovatele, ačkoliv jím byl řádně zastoupen na základě plné moci. Podle stěžovatele totiž nelze předem vyloučit možnost, že by právní zástupce stěžovatele nekontaktoval a nedoporučil by mu předčasné ukončení zahraniční cesty za účelem dostavení se na schůzku na úřadu práce.

[9] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pokud stěžovatel podal žádost o zprostředkování zaměstnání, musel plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, mezi něž patří také povinnost dostavit se na úřad práce ve stanovených termínech. Nedostavení se na schůzku lze omluvit pouze z vážných důvodů, mezi které jazykový kurz nepochybně nepatří. Jestliže důvod absence nebyl vážný ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnání, omluva stěžovatele byla zcela nerelevantní. Dále žalovaný upozornil, že stěžovatel původně uváděl, že do zahraničí odjíždí na jazykový kurz, nikoliv za účelem hledání zaměstnání, jak začal účelově tvrdit později. Konečně k námitce neinformování stěžovatelova zástupce o termínu schůzky na úřadu práce žalovaný poznamenal, že ji stěžovatel ve správním řízení vůbec neuváděl. Navíc je vedení osoby v evidenci uchazečů o zaměstnání spjata pouze s danou osobou, nikoliv s jejím zástupcem, a úkony probíhající při spolupráci úřadu s osobou vedenou v evidenci neprobíhají v režimu správního řízení v užším smyslu slova. Žalovaný proto uzavřel, že mu není zřejmé, z jakého titulu by měl úřad práce informovat zástupce stěžovatele o povinnostech stanovených stěžovateli jako uchazeči o zaměstnání, když je zřejmé, že pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání se stěžovatel nechat zastoupit nemůže. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je částečně důvodná.

[13] Nejprve je na místě vymezit předmět řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti poukazoval na celou řadu okolností a skutečností, které do vymezeného předmětu řízení nespadají. V nyní projednávaném případě je předmětem soudněsprávního přezkumu vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání, k němuž došlo

rozhodnutím úřadu práce ze dne 28. května 2014, č. j. ABE-10673/2014-04/09, které bylo potvrzeno v návěti označeným rozhodnutím žalovaného. Předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu je pak rozsudek, kterým městský soud zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného. Úkolem Nejvyššího správního soudu v daném případě tedy je, aby ve světle stížnostních námitek a vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), posoudil zákonnost rozsudku městského soudu – v tomto případě aby přezkoumal, zda městský soud zákonným a přezkoumatelným způsobem posoudil, zda byly dány důvody pro vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání.

[14] Z tohoto úhlu pohledu je zřejmé, že celá řada námitek stěžovatele je pro soudněsprávní přezkum rozhodnutí o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání nerelevantní. Jedná se o námitku, podle níž se stěžovatel už jednou ubránil podobnému jednání úřadu práce, o námitku upozorňující na skutečnost, že úřad práce reagoval na jiné podání stěžovatele – učiněné ve stejný den jako sdělení omluvy – rychleji, jakož i o námitku, že úřad práce byl pasivní a neprováděl řádně svou zákonnou úlohu zprostředkování práce stěžovateli. Tyto skutečnosti nejsou v dané věci významné pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o vyřazení osoby z evidence uchazečů o zaměstnání. Buď se jedná o okolnosti, které pro nyní vedené řízení nemají zjevné důsledky a stěžovatel takové důsledky soudu dostatečně neosvětlil (rychlejší reakce úřadu práce na jiné podání přímo nesouvisející s dotčeným řízením a úspěch stěžovatele v jiném řízení vedeném před žalovaným), nebo o skutečnosti, k jejichž nápravě slouží jiné mechanismy (tvrzená pasivita úřadu práce). Nejvyšší správní soud se proto ve zbývajících částech rozsudku zabýval pouze zbylými námitkami, které měly vztah k projednávané věci.

[15] Nejvyšší správní soud ověřil, že výzva úřadu práce ze dne 21. února 2014 k dostavení se na schůzku dne 12. března 2014 byla adresována toliko stěžovateli a byla mu doručena tzv. fikcí dne 10. března 2014, protože si výzvu v úložní době nevyzvedl. Současně soud zjistil, že ve správním spise je založeno podání ze dne 28. ledna 2014 adresované úřadu práce, v němž zástupce stěžovatele JUDr. Jaroslav Svejkovský sdělil, že stěžovatel nebude přítomen v České republice z důvodu studijního pobytu v zahraničí a „že se nebude moci dostavovat na event. schůzky na úřadu práce, a to nejpozději do konce měsíce dubna 2014“, že je však připraven „v nejvyšší možné míře spolupracovat se správním orgánem, a to i prostřednictvím svého právního zástupce“. K podání byla připojena plná moc udělená JUDr. Jaroslavu Svejkovskému, která dokládá, že stěžovatel svého zástupce zmocnil k zastupování ve všech právních věcech, mimo jiné i k přijímání doručovaných písemností.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo nezákonné, neboť nebyl naplněn důvod pro vyřazení spočívající v maření součinnosti. Na schůzku 12. března 2014 se nedostavil, neboť byl v Austrálii, kam si podle svého tvrzení odjel zvyšovat kvalifikaci na jazykový pobyt a vyhledávat kontakty. Související námitkou stěžovatele bylo, že úřad práce nedoručil výzvu k dostavení se na úřad práce také zástupci stěžovatele, ačkoliv ve spise byla založena plná moc udělená tomuto zástupci.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzeným důvodem pro nedostavení se na schůzku. Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání

pokračování

krajská pobočka úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce. Mařením součinnosti se přitom rozumí také nedostavení se na krajskou pobočku úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti]. Zákon o zaměstnanosti v § 5 písm. c) uvádí, že vážnými důvody se rozumí důvody spočívající v 1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let, 2. nezbytné osobní péči o fyzickou osobu, která se podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), ve stupni III (těžká závislost) nebo ve stupni IV (úplná závislost), pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou, 3. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte, 4. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera, 5. okamžitým zrušení pracovního poměru zaměstnancem podle § 56 zákoníku práce, 6. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s úřadem práce – krajskou pobočkou úřadu práce a pobočkou úřadu práce pro hlavní město při zprostředkování zaměstnání, nebo 7. jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.

[18] V minulosti Nejvyšší správní soud judikoval, že při vyřazení osoby z evidence uchazečů o zaměstnání je třeba hodnotit a řádně se zabývat všemi okolnostmi toho kterého případu (rozsudek ze dne 23. července 2008, č. j. 4 Ads 20/2008 - 58) a že je třeba tyto okolnosti vnímat ve vzájemných souvislostech, neboť po uchazečích o zaměstnání nelze požadovat dostavení se na schůzku i v případě překážky, k jejímuž odstranění postupovali přiměřeně racionálním, pochopitelným a omluvitelným způsobem (rozsudek ze dne 30. dubna 2014, č. j. 4 Ads 109/2013 - 28).

[19] Za daných okolností nyní řešeného konkrétního případu Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že samotný důvod stěžovatelovy absence – téměř čtyřměsíční soukromý studijní pobyt v Austrálii – by nepředstavoval vážný důvod nedostavení se na úřad práce ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Je namístě připomenout, že pomoc uchazečům o zaměstnání ze strany úřadu práce představuje dlouhodobý proces, jehož základem je vzájemná komunikace a spolupráce mezi uchazeči a úřadem. Taková spolupráce vyžaduje nutnost pravidelného setkávání pracovníků úřadu s uchazeči, což je reflektováno povinností uchazečů dostavit se na pobočku úřadu ve stanoveném termínu [§ 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti]. Z kontaktního listu uchazeče o zaměstnání je zřejmé, že v relevantním období – tedy před dřívějším vyřazením stěžovatele z evidence, které bylo později pro vady zrušeno – docházelo ke schůzkám v průměrném intervalu zhruba jednoho a půl měsíce. Téměř čtyřměsíční nepřítomnost stěžovatele v důsledku jeho pobytu v zahraničí tedy očividně mařila uvedené pravidelné setkávání mezi pracovníky úřadu a uchazečem o zaměstnání a jeho konečný účel spočívající ve zprostředkování zaměstnání, což stěžovatel měl a mohl vědět z dosavadního průběhu jednání s úřadem práce. Ačkoliv lze jistě ocenit stěžovatelovu snahu o zdokonalení se v cizím jazyku, nelze ji klást nad zákonný požadavek součinnosti s úřadem práce. Stále se totiž jednalo o soukromou iniciativu stěžovatele, při jejímž dojednání dostatečně nereflektoval požadavky na něj kladené zákonem o zaměstnanosti, hodlal-li využít služeb v podobě zprostředkování zaměstnání, popř. čerpat peněžitou podporu v nezaměstnanosti. Stěžovatel nemohl

rozumně předpokládat, že v důsledku jeho sdělení, že odjel do zahraničí a vrátí se až za téměř čtyři měsíce, úřad práce po stěžovateli jednostranně vymezenou dobu rezignuje na své zákonné povinnosti a nebude stěžovateli stanovovat schůzky. Krom toho, schůzka byla úřadem práce stanovena až na polovinu března, téměř jeden a půl měsíce poté, co stěžovatel úřadu práce oznámil, že odjel do zahraničí. Tato dostatečná časová prodleva nesvědčí o tom, že by snad úřad práce hodlal účelově nebo dokonce šikanózně stěžovatele „nachytat“ stanovením termínu schůzky bezprostředně poté, co se dozvěděl o stěžovatelově odjezdu.

[20] Nejvyšší správní soud proto shodně jako městský soud dospěl k závěru, že důvod nedostavení se na úřad by za daných okolností nebylo lze podřadit pod vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud proto může ponechat stranou i otázku, zda stěžovatel prokázal, zda v rámci pobytu skutečně absolvoval jazykový kurz atd. Stranou ponechává i úvahu, zda tvrzené okolnosti mohou představovat důvod pro určení neplatnosti doručení výzvy ve smyslu § 24 odst. 2, ve spojení s § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[21] To vše by však mohlo vést k zákonnému vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání jen za předpokladu, že by mu byla schůzka na 12. března 2014 řádně a právně účinně stanovena. Podle legální definice je mařením součinnosti až nedostavení se na stanovenou schůzku, nikoli „pouhé“ sdělení záměru nedostavovat se na eventuálně stanovené schůzky. V této souvislosti je nutno jako zásadní vyhodnotit námitku, že úřad práce nedoručil výzvu k dostavení se na úřad práce také zástupci stěžovatele, ačkoliv ve spise byla založena plná moc udělená tomuto zástupci k zastupování ve všech právních věcech, mimo jiné i k přijímání doručovaných písemností.

[22] Podle § 33 odst. 1 správního řádu si může účastník řízení zvolit zmocněnce, který své zmocnění k zastoupení prokazuje plnou mocí. Ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu v návaznosti na to stanoví, že písemnosti se doručují pouze zástupci, avšak s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. Takovou písemností byla i výzva k dostavení se na úřad práce na schůzku dne 12. března 2014. V tomto ohledu je třeba přisvědčit žalovanému, že pro účely dostavení se na úřad práce je s ohledem na výše uvedenou nutnost spolupráce mezi úřadem a uchazečem vyžadována osobní přítomnost uchazeče, kterou nelze nahradit přítomností zástupce. To však neznamená, že by se uchazeč o zaměstnání nemohl nechat zastoupit, jak žalovaný mylně tvrdí ve vyjádření ke kasační stížnosti. Úřad práce obdržel plnou moc udělenou zástupci stěžovatele, a měl proto postupovat v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu a obeslat zástupce stěžovatele i stěžovatele samotného, neboť byla vyžadována jeho osobní přítomnost. Argument žalovaného, že úkony činěné v rámci spolupráce uchazeče o zaměstnání a úřadu práce nespadají pod tzv. formální správní řízení, a proto neexistuje důvod pro informování zástupce o těchto úkonech, je lichý. Ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu se totiž podle § 154 správního řádu obdobně použije i v případě úkonů podle části čtvrté správního řádu, kdy správní orgány vykonávají veřejnou správu ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu, ale tato činnost nespadá pod definici správního řízení obsaženou v § 9 správního řádu (VEDRAL, Josef. *Správní řád: Komentář*. Praha: BOVA Polygon, 2006, s. 878). V nyní projednávané věci činil úřad práce vůči stěžovateli sdělení, které měl v souladu s

pokračování

ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu aplikovaným na základě § 154 správního řádu doručit stěžovateli i jeho zástupci.

[23] Tato vada přitom mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel se totiž o stanovení schůzky na 12. března 2014 nedozvěděl, ač si zvolil zástupce mimo jiné též pro doručování. Jakkoli se tvrzení stěžovatele, že by mu jeho právní zástupce možná doporučil, aby svou zahraniční cestu do Austrálie předčasně ukončil a na schůzku s úřadem práce dostavil, jeví Nejvyššímu správnímu soudu jako značně spekulativní a nepravděpodobné, nelze popřít, že volbou zmocněnce (mimo jiné) pro doručování učinil stěžovatel za daných okolností maximum pro to, aby se o případné schůzce na úřadu práce dověděl a zvážil svůj další postup, včetně důsledků nedostavení se. Nelze mu proto za této situace klást k tíži skutečnost, že se na schůzku nedostavil.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než rozsudek městského soudu z výše uvedených důvodů zrušit. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (zde městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského (zde městského) soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř.s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[25] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským, resp. městským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel, který měl v řízení plný úspěch, uhradil soudní poplatek 5.000 Kč za podání kasační stížnosti [položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], ze spisu městského soudu však nevyplývá, že by zaplatil poplatek za žalobu, ani k tomu nebyl vyzván.

[26] Stěžovatel byl v řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem učinil právní zástupce tři úkony právní služby, a sice 1. převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v aktuálním znění], 2. sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a 3. účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil čtyři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu

hotových výdajů. Ze spisu městského soudu plyne, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se výsledná částka zvyšuje o 21% daň z přidané hodnoty na celkových 16.456 Kč.

[27] Celková náhrada nákladů řízení pro stěžovatele tedy představuje částku 21.456 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[28] Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož neměl úspěch ve věci.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu